

Презъ гжстата гора много рѣдко се вижда ясно-синьото небе. Едни отъ дърветата иматъ много широки листа, прилични на огромна човѣшка дланъ, а други иматъ тънки перести листа, подобно на папратъ. И лианитѣ иматъ листа, но много малко, и всѣко тѣхно листо завършва на края съ остра кука. Съ тѣзи куки лианитѣ се залавятъ за клонетѣ на дърветата. Когато такива листа сж надвиснали надъ пжтя ни, трѣбвз да бждемъ много внимателни, защото тѣ могатъ да скжсатъ дрехитѣ ни, или да ни наранятъ.

Следъ нѣколко километра еднообразенъ пжть предъ насъ се показва висока и суха мѣстность. Картината на гората изведнажъ се промѣни. Подъ краката ни, вмѣсто богатата растителность на блатистата низина, се виждатъ въ полумрака само тукъ-тамъ папрати, низки храсти и мъхове. Земята е осѣяна съ листа и стебла на дървета, повечето отъ които сж прогнили и покрити съ чудно красиви гжби. Навредъ цари потаенъ мракъ и гробна тишина. Вдигне ли човѣкъ глава нагоре, за да види зеленитѣ и гжсти корони на дърветата, трѣбва шапката да му падне. Дърветата тукъ сж високи отъ 35 — 40 метра и сж дебели около 8 метра.

По клонетѣ на тѣзи четиридесетметрови дървета скачатъ множество маймуни и прелитатъ разноцвѣтни папагали. Отъ време на време се вижда и най-малката птица — колибра. Гвианскитѣ гори, презъ които ние пжтуваме, сж бедни откъмъ цвѣтове и насѣкоми. Ето защо тѣхниятъ изгледъ е мраченъ, суровъ и безжизненъ.

Отъ време на време тишината на гората се нарушава отъ дрезгавъ звукъ — това е отчаяниятъ викъ на нѣкое животно хванато отъ ягуаръ или отъ водна змия.